

Elöverkänslighet – en erkänd funktionsnedsättning

Elöverkänslighet är en erkänd funktionsnedsättning och arbetet för att göra samhället tillgängligt för alla med funktionsnedsättningar gäller även elöverkänsliga. En person med funktionsnedsättning är inte sjuk i lagens mening. Tillkortakommandet uppstår först i mötet med miljön, som genom anpassning måste göras tillgänglig. Detta är den viktigaste principen inom internationell och nationell handikaplagstiftning.

Såväl FN:s Standardregler för att tillförsäkra människor med funktionsnedsättning delaktighet och jämlikhet, som FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, slår fast att alla människor har rätt till ett jämlikt liv i ett samhälle baserat på jämlikhet.

http://www.manskligarattigheter.gov.se/extra/news/?module_instance=1&id=1324

Elöverkänslighet är alltså ingen sjukdom, utan en officiellt erkänd, miljörelaterad funktionsnedsättning, och funktionshindret utlöses av elektromagnetiska fält (EMF) i en otillräckligt anpassad miljö. Därigenom sorterar den inte primärt under landstinget/ sjukvården utan under en helt annan huvudman, nämligen kommunerna och deras funktionshindersombudsmän.

Enligt socialtjänstlagen (SFS 2001:453) har kommunen det yttersta ansvaret för att de som vistas i kommunen får det stöd och den hjälp som de behöver (2 kap 2 §). Socialnämnden skall, enligt samma lag, verka för att offentliga lokaler och allmänna kommunikationer utformas så att de blir lätt tillgängliga för alla (3 kap 2 §). Socialnämnden skall också verka för att människor som av fysiska, psykiska eller andra skäl möter betydande svårigheter i sin livsföring får möjlighet att delta i samhällets gemenskap och att leva som andra samt att den enskilde får en meningsfull sysselsättning och får bo på ett sätt som är anpassat efter hans eller hennes behov av särskilt stöd (5 kap 7 §). Kommunen skall planera sina insatser för människor med fysiska och psykiska funktionshinder och i planeringen skall kommunen samverka med landstinget samt andra samhällsorgan och organisationer (5 kap 8 §).

Mer om socialtjänstlagen här:

www.riksdagen.se/webbnav/index.aspx?nid=3911&dok_id=SFS2001:453&rm=2001&bet=2001:453

De symtom som innefattas under funktionshindret elöverkänslighet är av Nordiska Ministerrådet klassade som en arbetsmiljörelaterad symtombaserad diagnos med kod ICD-10 (R68.8). Man kan alltså bli sjukskriven, ha rätt till medicinsk utredning och vård mm, men detta gäller alltså symtomen.

Mötet med en miljö, förorenad av elektromagnetiska fält, kan leda till en rad ohälsosymtom som den elöverkänslige behöver hjälp med. För dessa symtom, samt för behandling av regelrätta sjukdomar, har landstinget och sjukvården ansvar för att hjälpa den elöverkänslige på ett respektfullt sätt i tillgänglighetsanpassad miljö. Observera att en otillräckligt anpassad vårdmiljö även kan leda till feldiagnostisering, där exempelvis onormala EKG-, blodtrycks- och blodsockervärden egentligen speglar reaktioner på elektromagnetiska fält.

Att primärt betrakta och benämna en person med funktionshinder som "patient" och att avkräva den elöverkänslige bevis för samband med EMF, är inte bara olyckligt och kränkande, utan dessutom ett brott mot FN:s konvention om de mänskliga rättigheterna för människor med funktionsnedsättningar. Dessa rättigheter innefattar till exempel anpassning av bostaden, rättighet att slippa störningar från fjärravläsning av elförbrukning,

rättighet att utan att må dåligt kunna besöka bibliotek och andra offentliga inrättningar samt att åka buss, tåg och tunnelbana.

Att inte respektera den elöverkänsliges rättigheter som funktionshindrad är att betrakta som diskriminering.